

**BUGÜN
KALAN HAYATIMIN
İLK GÜNÜ**

MAUD ANKAOUA

BUGÜN KALAN HAYATIMIN İLK GÜNÜ

MAUD ANKAOUA

Özgün adı: Kilomètre Zéro

©2017, Groupe Eyrolles, Paris, France

©2018 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-82766-4-2

1. Baskı: Temmuz 2019

5. Baskı: Temmuz 2020

Çeviri: Gülşah Ercenk

Editör: Hevdan Sönmez

Redaksiyon: Tuğçe Özdil Sarıkaya

Son Okuma: Şebnem Soral

Tasarım: Bahadır Erşık

Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul

Sertifika No: 20699

YAN PASAJ YAYINEVİ

Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul

Sertifika No: 34683

info@yanpasaj.com

www.yanpasaj.com

BUGÜN KALAN HAYATIMIN İLK GÜNÜ

MAUD ANKAOUA

ÇEVİREN: GÜLŞAH ERCENK

YAN | PA
SAJ

Maud Ankaoua 1971 yılında doğdu. Nottingham, Oxford ve Science Po.'da eğitim gördü. Henüz yirmi altı yaşındayken bir reklam ajansının yöneticisi olmayı başardı. Bu dönemde kalp rahatsızlığı yaşadı ve ameliyat oldu. İşine o kadar bağlıydı ve öylesine yoğun çalışıyordu ki doktorların tavsiyesine uymayarak ameliyattan iki hafta sonra iş hayatına koşar adım geri döndü.

2010 yılında çalıştığı şirketin satılmasıyla birlikte kendini büyük bir boşluk ve tükenmişlikte bulunca hayatını sorgulamaya başladı ve ona sunulan yeni iş tekliflerini reddederek ani bir kararla, bir Şerpa eşliğinde yapacağı beş haftalık Himalaya seyahatini organize etti. O zamanki durumunu ve bu deneyimini şöyle aktarıyor:

“Farklı bir biçimde yaşamayı öğrenmek için radikal bir değişime ihtiyacım vardı. Tükenmekten çok korktum. Bu, benim için ölüm kalım meselesiydi... Oraya gidince yeryüzüne inmiş gibi hissettim, ikinci bir şans gibiydi. O insanlar yaşamın dayandığı temelleri unutmamışlar ve böylece benim de hayatımı kurtardılar! Size anlatmak istediğim hikâye de işte bu.”

Bugün hâlen Paris'te yaşayan Maud Ankaoua, yeni teknolojiler ve sağlık sektöründeki yöneticilere yatırım fonu danışmanlığı veriyor ve her yıl projeleriyle umut vadeden otuz beş yaş altı girişimcileri ödüllendiren iiAwards'ın jüri üyeliğini yapıyor.

Gülşah Ercenk 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi. Hâlen Kanada'da yaşayan Ercenk, anaokulu öğretmenliğiyle birlikte çeviri yapmaya devam etmektedir.

*Yaşadığım her gün bana
pek çok şey öğreten herkese,
bu kitabı elinde tutan siz sevgili okurlarıma;
tek bir kelimenin, tek bir cümlenin yaşamınızı daha iyi
kılması ümidiyle kırk beş yıllık hayatımda biraz olsun
öğrenebildiklerimi sunuyorum.
İyi yolculuklar.*

İçindekiler

1	Pişmanlık mı, Vicdan Azabı mı?
20	Çocuk Gözüyle
36	Yazı Tura
42	Şans mı, Şanssızlık mı?
54	Geçiş Üstünlüğü
67	Pozitif Düşünce
81	Boşlukta
95	Benim Sevgili Öfkem
111	Kartvizit
118	Çarpıtılmış Gerçek
132	Güzel Enerji
139	Bir Seçim: İki Kapı
156	Mutlak Birlik
171	Bugünden İtibaren...
183	Sıfır Kilometre
200	Sezgi
213	Kokteyl
223	Ayna
235	Karanlık Bölge
248	İhanet
263	Affetmek
272	Uçuş
276	Yeni Bir Başlangıç
286	Son Söz
291	Teşekkür

Pişmanlık mı, Vicdan Azabı mı?

“Düşmanınızı anlamak, onunla savaşmaktan daha büyük bir karakter gücü gerektirir.”

—SÉBASTIEN PROVOST

Yoldan çevirdiğim bir taksi Paris’i boydan boya geçerek beni Panthéon’a bırakıyor. Bu mahalleye en son beş yıl önce, École Normale Supérieure’deki (ENS) toplantım için gelmişim. Son sekiz yılımın her saatini bir mucize umarak geçirdiğim, dâhilerden oluşan bir girişim şirketinde çalışıyordum ve beni o zaman buraya getiren de yeni kurduğumuz fabrikamıza üstün yetenekli gençleri çekmek amacıyla, en iyi mühendislik okullarında doğrudan lobi çalışmaları yapmaya mecbur bırakan kısıtlı imkânlarımız olmuştu. Şirkette finans direktörü olarak başladığım görevim kısa süre sonra bir hayli dallanıp budaklanmıştı: Hukuk direktörü, insan kaynakları direktörü, yan kuruluş direktörü; yani boğulunca-ya kadar, öğrenebileceğim ne varsa öğreniyordum.

Nihayet yapabileceğim şu birkaç günlük tatilin tadını çıkarmak istiyorsam elimdeki dosyaları bir an önce tamamlamalıydım. Her perşembe olduğu gibi, spor salonuna gitmek üzere işten

erken çıkmıştım. Koşu bandında bir buçuk saat geçirecektim. Çeşitli aletlerin üzerinde peş peşe gidip gelen insanlara aldırış etmeksizin, vaktimin yarısını hayallere dalarak geçirmiştim. Sonra son birkaç internet alışverişinin ödemelerini yapmam gerektiğini hatırlamıştım.

Romane'ın beni bu kadar ısrarla aramasını gerektirecek acil ne olabilirdi? Ondandır yıldır haber almamıştım.

“Maëlle, konuşmamız lazım, seni yarın sabah 10’da Ulm Sokağı 26 numarada bekliyorum.”

“Ne oldu? Hafta sonunu bekleyemez mi?”

“Hayır, gerçekten çok acil. Gel!” demişti sert bir tonla. Sonra her zaman yaptığı gibi sesini yumuşatmış, ancak benim bütün itirazlarımı duymazdan gelerek telefonu kapatmıştı.

Bir süre olduğum yerde öylece kaldıktan sonra geri aramıştım ancak telesekreteri cevap vermişti. Bir SMS göndermiştim:

“Yarın çok zor. Pazar günü Angéline’da brunch yapsak?”

Tuileries Bahçeleri’nin kemerleri altındaki meşhur kafelerinde ara sıra geç pazar kahvaltıları için bir araya gelip birbirimize hayatlarımızı anlatırdık: koşturmalarımız, hayal kırıklıklarımız, aşk hikâyelerimiz... özellikle de aşk hikâyelerimiz! SMS’le ânında cevap verdi:

“Konuşmamız lazım, sana güveniyorum, dostum benim!”

Romane kimseden yardım isteyecek biri değildi. 34 yaşındaki bu Lübnanlı, fiziği ve sahip olduğu konumla son derece etkileyici bir kadındı. Siyaset bilimi okurken tanışmıştık ama sonra o, doktor olmaya karar verdi. Hayatım hakkında her şeyi bildiği gibi, bana kendisiyle ilgili de çok şey anlatmıştı; ayrılmaz bir ikiliydik. Bir gece, gizli kaçamaklarımızdan birinde üstü kapalı biçimde bahsettiği Beyrut’ta geçen çocukluğu hariç, aramızda tabu olan tek bir konu yoktu. O gece anlattıkları bana başka bir yüzyıldan kalma gibi gelmişti: savaş, bombalar, terör... Bir daha da asla geçmişinden söz etmemişti. Gücüne ve cesaretine büyük hayranlık

duyuyordum. Geleneklere uymak için olsa gerek, Romane genç yaşta evlenmişti. Peş peşe üç çocuk doğurduktan sonra kendini deli gibi çalışmaya vermişti. Kültürel zorunluluklar yüzünden kaybettiği zamanı telafi etmek ister gibiydi ve bunu başardı da! Beş yıl içinde dünyaca ünlü bir ilaç firmasında üst düzey bir göreve atanmıştı. Onu çok fazla göremesem de haberlerini gazetelerden alıyordum. Son birkaç aydır pek çok kere akşam yemeği teklifinde bulunmuştu ancak hepsini geri çevirmek durumunda kalmıştım. Ben de işimde yoğun bir dönemden geçiyordum. Artık bahanem kalmadığından teslim oldum:

“OK, Romane. Yarın sabah geliyorum.”

Trafik hızlı akıyordu. Taksi yirmi dakikadan kısa bir sürede Conservatoire National des Arts et Métiers’yi geçip beni Claude-Bernard ve Ulm Sokağı’nın köşesinde bıraktı. Randevumuza on beş dakika erken gelmiştim. Bu gizemli randevunun nedeni hakkında varsayımlarda bulunarak geçirdiğim gecenin yorgunluğunu üzerimden atmak için bir kahve içmeye karar verdim.

Elinde tuttuğu bir kadeh beyaz şarapla çinko tezgâha dayanmış ve cumhurbaşkanının krizi düzeltmeyeceğine dair teorilerini sıralayan bir adam dışında kafedeki tek müşteri bendim. Geleneksel servis personeli kıyafetleri içindeki uzun boylu ve soğuk görünümlü genç bir garson, müşterinin söylediklerini şaşkıncu bir ilgiyle dinliyordu. Kahve makinesinden çıkan kokular yemek kokularına karıştığından günün menüsünün ne olduğunu anlamak güçtü. Kara tahtada yazdığına göre, bu perşembe dana yahni vardı. Hâlâ ıslak olan zeminden yükselen çamaşır suyu kokusu eşliğinde... Garson ısmarladığım kahveyi hemen getirip adisyonu masaya bıraktıktan sonra bardaki müşteriyle hararetli sohbetine geri döndü.

Ben de düşüncelerime geri döndüm. Romane’ın sesi her zamankinden farklıydı. Hafta ortası bana böyle alışılmadık bir randevu vermesi hiç normal değildi. Söyleyeceği bu kadar önemli şey ne olabilirdi? Neden bugünü seçmişti?

Saat 9.55. Kafeden çıkıp sonbahar yapraklarını ayaklarımla yarararak yolun karşısına geçtim. Çınar yaprakları üç zamanlı ağır bir vals hareketiyle havalandılar. Sağ ayağım yaprakları savuruyor, sol ayağım dansa devam ediyor, sonra da rüzgâr bitmez tükenmez bir girdapla yaprakları geri getiriyordu. Masmavi gökyüzüne rağmen sabahın serinliği, içinde bulunduğumuz mevsimi gayet iyi hissettiriyordu.

Ulm Sokağı boyunca ilerleyip ENS'nin giriş kapılarından birinin önünde durdum. Öğrencilik yıllarımda kalbini fethettiğim École Normale'li bir öğrenci sayesinde bir giriş kartı elde etmiştim. Bu vesileyle bir yıl boyunca okulun arşivlerinden, hiçbir yerde yayımlanmamış el yazmalarından faydalanıp bazı öğrencilerle son derece yakın ilişkiler kurma şansı bulmuştuk! O dönemden beri buraya bir daha hiç birlikte gelmemiştik, bu yüzden Romane'in bana burada randevu vermiş olmasını tuhaf buluyordum. Siyah demir kapının parmaklıkları önünde durmuş, hatıraları adeta dünmüş gibi hafızamda canlandırırken gözüm birden kapı numarasına takıldı: "45". Romane'in dün telefonda söylediği numaraya uymuyordu, o bana "26" numara demişti. Beş dakika daha bekledikten sonra gelmediğini görünce bana telefonda söylediği numaraya gittim. Romane randevularına asla geç kalmazdı ve başkalarının da geç kalmasına hiç tahammül edemezdi. Uzaktan bana işaret ettiğini görerek adımlarımı sıklaştırdım. Üzerinde görmeye hiç alışık olmadığım, rahat kıyafetler vardı. Parlak siyah parkası, dar kot pantolonu ve bilekli spor ayakkabılarıyla ormanda yürüyüşe çıkmak üzere hazırlanmış gibiydi. Gözlerinin üzerine kadar indirdiği gri yün şapkasını görünce şaşkınlığım daha da arttı. Bournuna atladım, her seferinde olduğu gibi bana sımsıkı sarıldı.

"Eee, bütün bu gizem ne böyle? Bana söyleyeceğin bu kadar önemli ne var? Geldim ama bu sabah fazla vaktim yok, senin de çok iyi bildiğin gibi: iş!"

Romane sözümü kesmeden beni dinliyordu. Zarif yüzü, mat ve pürüzsüz cildi, yumuşacık ama kararlı bakışlarla bakan gözleri içime dokundu. Güçlü görüntüsüne rağmen bu sabah kırılğan bir hâli vardı. Kaşlarını kazıtıp kalemle çizmeyi tercih etmişti. Yazık etmiş olduğunu düşünsem de bu düşüncemi söylemedim. Cevap olarak başıyla kapıda yazılı olan 26'yı işaret etmekle yetindi. Bakışlarını takip ettim: Giriş kapısının üstünde kabartma harflerle yazılmış “Curie Enstitüsü” logosunun yanında, üzerinde “Hastane” yazan büyük gri bir levha asılıydı. Sokağın üçte birini kaplayan bu devasa binayı ilk defa görüyordum.

“Burada... ne... işimiz var?”

Kanım dondu. Boydan boya bütün bedenimi dolaşan bir elektrik akımı hissettim. Ağzım bir karış açık, olduğum yerde donakalmıştım. Şapkasının geniş ilmikleri arasında o muhteşem siyah dalgalı saçlarını arayarak içimi rahatlatmaya çalıştım ama onları göremedim. Şaşkınlığımı gizlemek için ellerimi ağzıma götürdüm. Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Kelimeler boğazımda düğümlendi ve birden gözümde yaşlar boşaldı. Beni kollarına alıp “Her zamanki gibi yine çok çabuk kavradın!” dedi.

Curie Enstitüsü uzun yıllardır kansere karşı savaşıyordu, dolayısıyla anlamak zor değildi. Duygularımın beni ele geçirmesine engel olmak ve güçlü durmak için büyük bir çaba harcamam gerekti. Ayakta durmakta zorlanıyordum ama düşmemek için gayret ettim. “Kahretsin Romane!.. Sana olamaz!”

Kabullenmiş bir edayla yüzüme baktı.

“Herkes olduğu gibi, bana da olur, Maëlle.” Sonra kararlı bir sesle ekledi:

“Neyse, seni buraya durumuma acıman için çağırmadım. Zamanının olmadığını biliyorum, şimdi kemoterapi için randevum var, benimle gelersen seni neden aradığımı orada açıklayabilirim.”

“Kemoterapi mi?”

“Evet, endişelenme, bulaşıcı değil! Haydi gel, yoksa geç kalacağım.”

Şaşkınlık içinde peşinden yürüdüm. Romane resepsiyonun önünden hızla geçti. Hastane kokusu içimi bulandırdı. Bu dezenfektan ve acı karışımı koku biraz önceki kahve serüvenimden pişman olmama yetti. Hangimizin daha hasta olduğunu bilmiyordum ancak şu an için hasta olan kesinlikle bendim!

Bitmek bilmez uzun ve karanlık bir geçitten sonra bir çeşit hole, iki binayı birbirine bağlayan yaklaşık yirmi metrelik galeri gibi bir yere vardık. Romane kısa bir mola verdi. Kemoterapi merkezi diğer bölümde bulunuyordu. Geçit pleksiglas kaplı olduğundan ışık geçiriyordu, buna rağmen kendimi ölüm koridorunda yürüyormuşum gibi hissettim. Zaten zayıf olan bacaklarım artık iyice titremeye başlamıştı; kalbim deli gibi atıyor, midem bulanıyordu. Kaşı kirpiği olmayan kel bir hastayla karşılaştık. Sonra elinde serumunu taşıyan ve güçlkle nefes alan ikinci bir hasta gördük. Gülümsedi, Romane da ona doğal bir şekilde gülümsedi. Başımı kaldırmaya cesaret edemeden, “Günaydın” diye mırıldanmaya çalıştım ancak kelimeler boğazımda takılı kaldı. Koridorun sonunda, dörtlü iki sıra hâlinde sırt sırta dizilmiş sekiz sandalye vardı. Arkadaşım geldiğini haber vermek için Carole isimli sekretere doğru yönelirken ben de biraz kendime gelebilmek için önüme gelen ilk sandalyeye yığıldım. Kadın cana yakın bir şekilde, “Günaydın, etiketleri hazırlıyorum,” dedi. Romane’daki coşkuyu ve güveni görmek beni çok şaşırtmıştı, sanki soyunma odasına geçmesini öneren bir satış personeliyle konuşuyormuş gibi, en ufak bir korku belirtisi göstermiyordu.

“Kolay gelsin, hanımefendi.” Romane onu selamlayıp bana doğru döndü.

“Geliyor musun? Biraz daha ileride.” Aceleyle karşıdaki koridora yöneldi.

Nasıl ayağa kalkmalı? Bu acıya katlanacak gücü nereden bulmalı? Böyle bir şeyi yaşamaya hazır değildim, bütün kaslarım kaskatı kesilmişti. Oturduğum yerde donakalmıştım, baygınlık geçirmek üzereydim. Romane dönüp endişe içinde bana doğru koştu.

“Çok solgun görünüyorsun. Kendini iyi hissetmiyor musun, bir bardak su ister misin?”

“Hayır, şey... Evet... Galiba biraz fazla ani oldu, bunu hiç beklemiyordum...”

Kafam karmakarışıkta. Bütün bunlar yetmezmiş gibi acınası hâlime bir de baş ağrısı eklenmişti.

“İstersen dışarıda bekleyebilirsin, bitince ben yanına gelirim. Zamanın var mı?”

Cevabımı beklemeden fırladı. “Sana bir bardak su getireyim, kıpırdama, hemen geliyorum.”

Carole yerinden kalkıp yanıma oturdu.

“Endişelenmeyin, ilk seferinde hep böyle olur, ama sonra alışılıyor.”

“Alışılıyor mu? Neye alışılıyor?”

“İlaç kokularına, hastaların fiziki durumlarına... Onların yerine acı çekmemeye. Dış görünüşlerine dikkat etmediğinizde ortada tek bir gerçek kalıyor: hastalığa karşı savaş. Eğer arkadaşınıza yardım etmek istiyorsanız bunu ona inanarak ve ihtiyacı olan gücü vererek yapabilirsiniz.”

“Yapabilmeyi çok isterdim ancak bunun için gerekli enerjiye sahip olduğumdan emin değilim.”

“Arkadaşınız sizi seçtiğine göre, sahipsiniz! Onu altı aydır her hafta görüyorum ve bugüne kadar kararlılığından ve gülümsemesinden hiçbir şey kaybetmediğine şahit oldum. Deneyimlerim sayesinde söyleyebilirim ki bu tip insanlar hastalığı atlatabiliyorlar. Meme kanserini %80’in üzerinde bir oranda iyileştirebiliyoruz. Arkadaşınızın hastalığı iyi yönde ilerliyor.”

“Bundan hiç kuşku yok ama...”

“Hasta olan o, siz değilsiniz. Buraya ilk defa yanında biriyle geliyor, o yüzden ona güzel bir imaj sunmak için buna layık olmaya çalışsanız iyi olur.”

Bacağımı sıvazladı. “Haydi, şimdi kendinize biraz çeki düzen verin, birazdan geri gelecek, güçlü olun, size ihtiyacı var!” Carole bürosuna döndü. Oturduğum yerde doğruldum, sözleri aklımı başıma getirmişti: Romane bana güvenebilmeliydi, hasta olan oydu. Ama her seferinde yalnız geldiği hâlde, arkadaşım bugün buraya beni neden çağırmıştı? Elinde bir bardak suyla göründü.

“Seni uyarmalıyım.”

“Yok canım, sadece biraz sıcak bastı. Biliyorsun, hastanelerle aram pek iyi değildir!”

Getirdiği suyu bir dikişte içip ayağa kalktım. Romane’in yüzü ter içinde kalmıştı. Pek iyi görünmüyordu, mantosunu çıkarıp koluna astı.

“Neyin var, terledin mi?”

“Sıcaktan boğuluyorum ama beni bu hâlimle görmeye hazır olduğundan emin değilim.”

“Şaka yapıyorsun herhâlde! Seni zaten olduğun gibi görüyorum: Ben sende hastalığı yenecek güçlü bir savaşçı görüyorum. Haydi, şu şapkanı çıkar da savaşa gidelim. Göreceksin, birlikte daha güçlü olacağız.”

Kel başını görünce dengemi kaybetmemek için kendimi şartlandırmaya çalıştım. Gözlerini bakışlarımdan kaçırmak için başını öne eğerek şapkasını çıkardı. Elimle çenesinden tutup başını kaldırdım. “Kafatasın bu kadar güzel olduğu için ne kadar şanslısın! *V* filmindeki Natalie Portman’a benziyorsun. Onun kadar seksisin, onun kadar güzel gülüyorsun ve onun kadar bombasın!” Sımsıkı sarılıp kulağına, “Bir kanserin hayatımızı mahvetmesine izin verecek değiliz herhâlde!” diye fısıldadım. Carole çaktırmadan bana göz kırptı,

ben de gizlice ona göz kırptım. “Haydi Romane, gidelim bakalım! Bana nasıl yaptıklarını anlat.” Gülümseyerek koluma girdi. Bir hemşireye geldiğini haber verdikten sonra yanıma oturdu.

“Anlatsana... Ne zaman fark ettin? Ne kadar zamandır sürüyor?”

Arkadaşım ilk kuşkularını, kontrolleri, sonuçları beklerken yaşadığı kaygıyı, sonucu, savaşı, acıyı, hayatındaki yansımalarını, korkuyu... bütün detaylarıyla anlattı. Ben bütün bu süreçte neler yaşamış olabileceğini gözümde canlandırarak onu dinlerken beyaz önlüklü genç bir kadın, Pascale, yanımıza gelip tedaviye başlayacaklarını haber verdi.

“Bu sefer yanınızda bir refakatçiyle mi geldiniz?”

“Evet, uzun zamandır kız kıza buluşmamıştık.”

Romane bana dönüp göz kırptı. Herkesin özel alanının paravanlarla belirlendiği büyük bir salona girdik. Her birimiz görev mahallindeki yerlerimizi aldık: Romane, kateteri ortaya çıkarmak için giysisinin üst kısmını açtı, Pascale karışımları hazırladı, ben de bayılmaya hazır bir biçimde koltukta oturdum.

“Geçen hafta *Taxol* vermiştik, bugün daha kolay olacak, sadece *Avestin* vereceğiz.” Pascale elinde tuttuğu kocaman iğneyle arkadaşıma yaklaştı.

“Hazır mısınız?”

Romane dişlerini sıkarak, “Evet,” dedi. Derin bir nefes aldı. Ben de aynı şeyi yapıp ciğerlerimi sonuna kadar havayla doldurdum. Pascale ani bir hareketle iğneyi katetere taktı, sonra sıvı torbalarını damlalık görevi gören bir bilgisayara bağlı olan askıya asıp gerekli ayarlamaları yaptı. “Sohbet için yarım saatiniz var kızlar! Bana ihtiyacınız olursa seslenin yeter.”

Romane acı çeker gibi görünmüyordu, kumanda aletinin düğmesine basıp yatağının arkasını doğrulttu ve bana şefkatle gülümsedi.

“Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sana çektiğim işkenceye katlanmak kolay bir şey değil ama senden çok önemli bir şey isteyeceğim.”

“Evet, elbette, ne istersen yaparım!”

Koltuğumu kol kısmından çekip yatağa yaklaştırdım ve arkadışıma iyice yakın olmak için ucuna doğru oturdum. Başını önüne eğdi. “Senden başka kimden isteyebilirim ki?” Birazdan söyleyeceklerine layık olamamaktan korkarak gözlerimi dudaklarına diktim.

“Biliyorsun, geçen yıl görüştüğümüzde bir araştırma ekibine katılmak üzere Katmandu’ya gidiyordum. Orada iki ay kalacaktım ancak gidişimden üç hafta sonra jinekologumdan bir mesaj aldım. Gitmeden önce yaptırdığım testlerin sonucunu bildiriyordu. Testlerin sonucu kötü çıkmıştı.”

“Kanser mi?”

“Evet. Yıkıldım tabii. Konuyu beş yıldır orada yaşayan Amerikalı bir profesöre, Jason’a açtım. Jason bana Nepal’deki geleneksel bir yöntemden bahsetti. Bu yöntem sayesinde, insanın düşünce yapısını değiştirerek ve bilinç seviyesini yükselterek hastalıklardan kurtulması mümkünmüş.”

Kaşlarımı çattım. Romane sözlerine devam etti:

“Pek çok kitapta bu yaklaşımdan bahsediliyor ancak hiçbiri içeriğinin ne olduğunu belirtmiyor. Jason bana bu yöntemin içeriğine ulaşmanın zor olduğunu ancak bir kere ele geçirilirse bunun dünyayı değiştireceğinden şüphe duymadığını söyledi. Ayrıca Nepal’e geliş amacının da bu olduğunu ilave etti.” Romane göğüslerini kapatmak için gömleğini yukarı doğru çekerken bir an durup nefes aldı. “Bir akşam yemeğinde, bana elde etmeyi başardığı son derece şaşırtıcı olgulardan söz etti: Farklı zamanlarda, birbirlerinden uzak farklı ülkelerdeki insanların aynı bilinçlenmeden bahsettiklerini keşfetmiş.”

Şüphe içinde, oturduğum koltukta iyice yayılarak bacak bacak üstüne attım:

“Bunca yıldır kimse bulamamış mı peki?”

“Hayır, pek çok araştırmacı sonuca oldukça yaklaşmış ama hiçbiri bulamamış. Olası bir varsayıma göre, Çin ile Nepal arasında yaşanan çatışmalardan sonra hükümet bu çalışmalarını saklıyormuş.”

Romane’ın bunları ne amaçla anlattığını ve benden ne istediğini anlamadan dinlemeye devam ettim.

“Büyükelçiliğe sormaya çalıştım, Katmandu’daki bakanlıklardan randevular aldım ancak kimse böyle bir el yazmasından bahsedildiğini kesinlikle duymamıştı. Bununla birlikte, ne zaman konuyu açsam insanların endişelendiklerini görebiliyordum. Sonra zaten doktorum tedaviye başlamak üzere Fransa’ya dönmemi istedi.”

“Öyleyse elinden geleni fazlasıyla yapmışsın zaten.”

“Devamını bekle: Fransa’ya dönmeden bir gün önce kaldığım otelin lobisinde bir adam aceleyle elime bir mektup sıkıştırıp ortadan kayboldu.”

“Bu hikâye iyice hazine avı oyununa benzemeye başladı.”

“Maëlle, ben çok ciddiylim!”

“Affedersin, dinliyorum. Ama itiraf et ki...”

Sert sert baktı, alay etmeyi hemen kestim. Romane çantasından bir zarf alıp içindeki kâğıdı bana uzattı. Buruş buruş olmuş bu kâğıtta mükemmel bir İngilizceyle yazılmış bir not vardı:

“Araştırmalarınıza son verin, aksi takdirde başınız çok ağrır.”

Bu hikâyeyi çok önemseydiği belli oluyordu ancak bir yandan da tedavinin yan etkilerinin hayalperest olmasına yol açıp açmadığını merak ediyordum. Düşüncelerimi okumuş olmalıydı.

“Bütün bunların sana çok saçma geldiğini biliyorum. Ben de uzun bir süre şüpheyle yaklaştım.”

“Şüphe edilmeyecek gibi değil doğrusu!”

“Döndükten sonra Jason’la temasımı sürdürdüm. O, aldığı sayısız uyarıya rağmen araştırmalarına devam etti. Her imzasız mektup bu efsanenin gerçekliğini biraz daha kanıtlıyordu. Nihayet olaylar onun haklı olduğunu gösterdi. Beni önceki gün arayarak bu el yazmasının bir kopyasını ele geçirdiğini ve onu bana vermek istediğini söyledi! Jason tam da tahmin ettiğimiz gibi hükümetin el yazmasını sakladığını keşfetmiş. Çünkü ilaç satışlarının düşmesi dünya çapında çok önemli finansal çıkarlara büyük bir darbe vuracaktır. Bu tür önleyici ve tedavi edici düşünce uygulamalarını geniş kitlelere yaymak, ilaç sektörünün kâr dengelerinin sorgulanmasına yol açabilir.”

“Haydi canım! İlaç sektörünün dengelerinin bozulması uzun yıllar alır! Daha geçen gün, sektörün toplam yıllık cirosunun 850 milyar doları aştığını, yani yirmi yıl öncesine oranla dört kat daha fazla olduğunu okudum. Ayrıca senin de iyi bildiğin gibi, her yıl katlanarak artmaya da devam ediyor.”

“Tamam işte, bu eğilimi geriletecek bir yaklaşım düşün! Bundan bütün dünya ekonomisi zarar görür.”

“Yapma Romane, fazla abartıyorsun! Düşünce, zihinsel candelandırma ve değişim teknikleri hakkındaki metinler bugün icat edilmiş şeyler değil ki. Yani sen şimdi gerçekten de bir el yazmasının her şeyi değiştireceğine mi inanıyorsun?”

“Evet, genel bir bilinçlenmeye yol açarak elbette bunu yapabilir! Bunun için eksik olan tek şey, bir yöntem.”

Derin bir iç çektim.

“Öyle olduğunu düşünelim. Peki benden beklediğin şey ne?”

“Bana o el yazmasını getirmeni istiyorum. Düşünebiliyor musun Maëlle, bu beni iyileştirebilir!”

“Yapma Romane, bu hikâyeyi yutuyor olamazsın! Modern tıbbı güvenmeye ve hastalıkla savaşımaya devam etmelisin!

Günümüzde meme kanserinin büyük bir çoğunluğu tedavi edilebiliyor ve sen de iyiye gidiyorsun. Artık ben de yanındayım. İkimiz bir olup bu hastalığı yeneceğiz.”

“Denenebilecek ne varsa denemek istiyorum. Benim için önemli olmasaydı senden bunu yapmanı istemezdim.”

“Biliyorum. Sanırım saçma bir hikâyeye inandın ve inanmak sana iyi geliyor. Bunu anlıyorum. Ama lütfen gerçekçi ol. Bütün enerjini somut şeyler için harcamalısın; kemoterapi, istirahat ve doktorların işlerini yapmalarına yardımcı olmak gibi.”

Romane çocuksu bir sesle cevap verdi.

“Benim için oraya gidersin, değil mi?”

“Elbette gidemem!”

“Senden en son ne zaman bir şey istedim?”

Sesinin tınısı değişmişti. Benim bildiğim Romane, avına yaşam şansı bırakmayan kavgacı bir aslan gibiydi. Çok yerinde bir soru sormuştu, arkadaş olduğumuz yıllar boyunca benden bir kez olsun bir şey istediğini hatırlamıyordum. Başımı önüme eğdim; son darbeyi vurmak ister gibi, sorduğu soruya kendisi cevap verdi.

“Hiçbir zaman, Maëlle... On altı yıllık arkadaşlığımız boyunca senden asla bir şey istemedim.”

“Haklısın Romane. Ama kabul etmem demek, bütün bu hikâyeyi onayladığım anlamına gelir ve sana yalan söylemek istemiyorum. Beni anlıyorsun, değil mi?”

Bakışlarını kaçırdı. Elini tuttum.

“Düşüneceğim, tatile gidip geleyim, sonra tekrar konuşalım.”

“Eğer hemen gitmezsen çok geç olacak. Bu bir ölüm kalım meselesi.”

“Ama bu benim için imkânsız!”

“Hayat seçimlerden ibarettir.”

“Yapma Romane, seni tanıyamıyorum, beni korkutuyorsun. Adamı doğru düzgün tanıyorsun bile!”

“Seçim senin.”

Aynı anda damlalığın bağlı olduğu makine ötmeye başladı. Pascale hemen yanımıza geldi. Alarmı durdurup ekrandaki bilgileri not ettikten sonra Romane’in serumunu çıkardı. “Üzgünüm hanımlar, yerinizi başkalarına bırakmanın zamanı geldi.” Romane’a bakıp “Gelecek hafta görüşmek üzere,” dedi. Sonra bana dönüp “Görüşürüz mü demeliyim?” diye sordu. Hastaneden çıkana kadar tek kelime etmedik.

Romane beni gideceğim yere bırakmak için ısrar etti. Arabada da bir süre sessiz kalmaya devam ettik, sonra endişeli bir sesle, “Aslında kendim gitmeyi tercih ederdim ama tedaviler yüzünden burada sıkışıp kaldım,” dedi. Bir cevap vermeme bekleyerek sustu ancak hiçbir şey söylemedim. “Kendimi bu yöntemin benim üzerimde işlememesi olasılığına hazırlıyorum ancak her şeyi denemiş olduğumdan da emin olmak istiyorum.”

İneceğim yere yaklaşıyorduk. Arabayı park edip çantasında bir şey aramaya başladı ve içinden çıkardığı zarfı bana uzattı.

“Kararını verdiğin zaman açarsın. Daha önce açmayacağına dair söz vermeni istiyorum.”

“Sanırım bugünlük bu kadar gizem yeter! İçinde ne olduğunu söyle.”

“Söz ver!”

“Tamam, veriyorum!”

Bana uzun uzun sarılıp kulağıma, “Teşekkür ederim,” diye fısıldayan arkadaşımın yanağına bir öpücük kondurdum. “Seni o kadar çok seviyorum ki...” dedi. Genellikle hislerini açmakta bir hayli utangaç olan arkadaşımın duygularını bu şekilde ortaya koymasına şaşırdım ve ne cevap vereceğimi bilemedim. Bir elimde mektubu, öbür elimi ona sallayarak Louvres’a doğru yürüdüm. Uzun bir süre bakışlarını arkamda hissettim.

Bu sabah yaşadıklarım beni tamamen sersemletmişti. Madeleine Meydanı’ndaki ofisime gitmek için Tuileries Parkı boyunca